

Ἵποκριτάδες πού ξαναμπήκανε σήμερα μέσα στο ναό και κατηλεύονται, μ' ἄλλο ὄνομα, κάθε σταγόνα τοῦ τίμιου τοῦ αἵματός σου. Ζοῦμε δεξω ἀπὸ τὴν κοινωνία τους, γιατί τὴν κοινωνία αὐτὴ ἐμεῖς τὴν ἀρνούμαστε κι ὁ Νόμος τους δικός μας Νόμος δὲν εἶναι ἀφοῦ διαφεντεύει τὸ "Ἄδικο κι ἀφοῦ κáτου ἀπ' αὐτόνε οἱ λαοὶ ἀλληλοσπαράζονται και τὸ δίκαιο τοῦ ἀδυνατότερου καταπατιέται. Ἐμεῖς ὄλο μπροστά πρὸς τὸ Φῶς, πρὸς τὴν Ἀλήθεια, τραβάμε, και μιά μέρα ἐμεῖς θὰ σὲ κατεβάσουμε ἀπὸ τὸ σταυρὸ κ' ἐμεῖς θὰ σ' ἀναστήσουμε—δταν ἀναστηθεῖ κι ἀπλωθεῖ ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη σὴ γῆς ἡ ΑΓΑΠΗ.

Κι ὁ Χριστός, βλέποντας τοὺς ἐργάτες νὰ δουλεύουν ἀκούραστα κι ἀκούγοντας τὴν ἀγνή τους προσευκὴ, τοὺς κρᾶζει χαρούμενα :

— Μαζί μου ἐλάτε ὄλοι πᾶν κοιτάζετε κι ὄσοι εἶστε φορτωμένοι, κ' ἐγὼ σὰς ξεκουράζω. Σηκώστε τὸ ζυγὸ μου ἀπάνου σας, και μάθετε ἀπὸ μένα, γιατί ἡμερὸς εἶμαι και με ταπεινὴ καρδιά, και θὰ βρεῖ ξεκούρασμα ἡ ψυχὴ σας. Τὶ ὁ ζυγός μου εἶναι καλὸς κι ἀλαφρὸν τὸ φορτωμά μου...

Και τοὺς λέει :

— Ἐλάτε οἱ βλοημένοι τοῦ Πατέρα μου, κληρονομεῖστε τὴ βασιλεία τοῦ σὰς ἐτοιμάστηκε ἀπὸ τὸ θεμέλιωμα τοῦ κόσμου. Γιατὶ πείνασα και μοῦ δάκναιτε νὰ φάω· δίψασα και με ποτίσατε· ξένος εἶμαι και με περιμαζέψατε· γυμνὸς και με ντύσατε· ἀρρώστησα και με κοιτάξατε· φυλακὴ εἶμαι και ἤθετα νὰ με δεῖτε...

Και οἱ ἐργάτες, ξεκολουθοῦνε νὰ δουλεύουνε και νὰ προσεύχονται. Κι ὁ Χριστός, ψηλώνοντας τὰ μάτια του πρὸς τὸν Οὐρανό, σιγολέει με κατάνυξη :

— Πατέρα μου, δὲ χύθηκε ἄδικα τὸ αἷμα μου και βόηθα τοὺς ταπεινοὺς αὐτοὺς ἐργάτες πού δουλεύουνε σήμερα ν' ἀπλώσουνε σὴ γῆς τὴν καινούρια θερησκαία—τὴ ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΜΟΥ.

A. M. ΜΟΙΡΑΣ

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

Ἡ ΚΟΥΛΙΑ ΤΑΚΡΟΠΟΤΑΜΟΥ

«Ἐτοιμος ἰ» ρώτησε ὁ Κλωστογιοργόπουλος ἀπ' τὴν κασίλα πού ἦταν καθισμένος.

«Στὰς διαταγὰς σας, κύριοι συνάδερφοι», εἶπε ὁ Γεσίλας, παίροντας στάση προτογῆς ἀπέναντί τους. «Ἐ, πέστε, σὰς γιομίζω τὸ μάτ' σας ἡ ὄχι;»

Ἡ Φρόσω, πού εἶχε ξαναμπεῖ στὴ σκαλα, τὸν χαϊδεψε στὸν ὄμο.

«Ὁραὶξ σὺ πηγαίνου», εἶπε ὁ Κουλουμπέρδας.

«Τὸ πιλίκιο δὲ μ' ἀρέσει μοναχά, εἶναι σηκωτὸ πολὺ ἀποπίσω», παρατήρησε ὁ Κλωστογιοργόπουλος.

«Εἶναι τὸ νέο σκέλιο», εἶπε ὁ Κρανιάς.

«Καὶ ναί· τὸ εἶδα κ' ἐγὼ σ' ἔναν τοῦ πυροβο

(*) Ἡ ἀρχὴ στὸ 326 φύλλο.

Ἡ ΨΥΧΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΣΥΜΒΟΛΙΣΜΟΥ

Κ' ἡ ἀρνητικὴ στάση, πού πήρε στὴν ἀρχὴ και τὸ δικό μας κοινὸ ἀντίκρια στὶς συμβολιστικὲς τάσεις, ἄς μὴ μὰς γέλαη. Σὲ κάπιο περασμένο μου σημείωμα σ' αὐτὸ τὸ φύλλο, ἀνάφερα με τόνομα ἓνα συγγραφεῖα, πού στὴν ἀρχὴ ἀγανάχτησε με τὰ καινούρια εἶδωλα γιὰ νὰ φταση στὸ στερνὸ νὰ τὰ προσκυνῆσει κ' ἐκεῖνος με τὸν τρόπο του. Μπορούσα νὰ ἀναφέρω με τόνομα κ' κριτικούς, πού ἀντίκρυσαν με ἐπιφύλαξη και περιγέλασμα τὸ πρῶτο φάνισμα τῆς νέας τεχντροπίας γιὰ νὰ καταστήσουν σήμερα θερμοὶ ἀπολογητὲς τῆς. Ἐτσι ἐνεργεῖ κι ἀπλώνεται σιγὰ σιγὰ μιά ἰδεολογία, εἴτε ξενόφερτη εἴτε αὐτόχθονη, ἀμα βρῆ περιοχὴ κατάλληλη νὰ ριζη ριζε. Τὸ κδύναμο τῆς σκέψης και τὸ θολὸ τῆς αἰσθησης τοῦ πραγματικοῦ στὴν κοινωνικὴ περιοχὴ μας χρειάζονταν μιά ἀντίστοιχη ἐκφραση στὴ σφαῖρα τῆς τέχνης, ἡ ἰπογοῦταψη ἀπὸ τὴν πραγματικότητά μοναχά στόνερο μποροῦσε νὰ βρῆ ἄσυλο. Ὁ ποιητικὸς ἀφορισμὸς ἡπνεῖρο ἀνώτερο ἀπ' τὴν πραγματικότητά, πού διατυπώθηκε γιὰ ἰδέα ἐν στερνοῦ δράματος, δὲν εἶναι μοναχά τὸ αἰσθητικὸ σύμβολο τοῦ συγγραφεῖα του, με ἡ συνείδηση μιάς ὄρισμένης κοινωνικῆς περιοχῆς ἐκφραζομένη σὲ ὁμορφιά, ἓνα ἀπὸ τὰ κερυφάματα τὸν ποιητικὸν τασων πού πρωτισημειώθηκαν ἐδῶ και δέκα χρονια. Θυμούμαι τὶ πεζὴ ἐντύπωση ἔορμαν στους κύκλους τῆς ἀμαρτωλῆς «Τέχνης» τὰ «Ἀρχικὴ τῆς πλώρης» τοῦ Καρκαβίτσα, πού εἶχαν ἔβγει τότε. Πῶς κα. πότο ζωντανὰ και τεχνικὰ ἐκφραζοῦν τὴν πραγματικότητά αὐτὰ τὰ διγῆματα, θὰ ζεβγαῖνε ἀπὸ τὸ θέμα μου, ἀν ἤθελα νὰ τὸ ζετάσω ἐδῶ. Ἀναφέρω μονο τὸ περιστατικὸ σὰ χαρᾶκτηριστικὸ τῆς τροπῆς τοῦ πνευματικὸς μας τότε. Τὸ πέρασμα τοῦ Καμπύση ἀπὸ τοὺς «Κουρδουζ» στὴ «Μις Ἰωννα Κοζέλη» και στὸ «Δαχτυλίδι τῆς μάκρας» και ἀπὸ κει το πῆδημα στὰ «Σύννεφα» δείχνουν ὁλοφάνερα τὸ δρόμο. Τὰ τελευταία ἔργια τὸν ποεταστρων εἶναι τὸ κατακόρυφο μιάς ποιητικῆς προσπάθειας, πού στεφανώνεται ἀν ἀτάρτα τὰ στεκαμενα νερά μιάς περιοχῆς κοινωνικῆς, τὸ ξαφνισμα τῆς κριτικῆς ἀπὸ μπαλόνια

(*) Ἡ ἀρχὴ τοῦ στὸ περασμένο φύλλο.

λικού, ἀπὸ ἡρχετο ἐσχάτως ἐξ Ἀθηναίων, ἦρθε σ' ὑποστήριξή του ὁ Κουλουμπέρδας.

«Καὶ μένα σὰν ψ' ὄ μ' φαίνεται», εἶδσε τὴ γνώμη τῆς κ' ἡ Φρόσω.

«Ποῦ ξέρῃς ἐσὺ ἀπ' αὐτὰ.» τὴν ἐκοψε ἀπότομα ὁ Γεσίλας. «Σύρε μέσα μοναχὰ και φκιασε τὸν καφέ.»

«Τὸν φκιάν' ἡ Μικριώ», εἶπε ἡ ἀδερφή ἀποπαρμένη.

«Καὶ σεῖ; ποῖος γιῶμας εἶστε, δεσποινίς;» ρώτησε τὴν Κούλα ὁ Γεσίλας Κουλουμπέρδας.

Ἡ Κούλα πρῶτον πρᾶ ἀκούε τὴν προσηνήση. Τὴ βεῖθε κολλικευτικὴ πολὺ και ξαναγέλασε.

«Ἀφοῦ ἔναι τοῦ πυροβολικοῦ, εἶναι καλλίτερο», ἀπάντησε, ἀποδίδοντας με νεο χαμόγελο τὴν κολλικεῖα.

«Ὅστε ἐκτιμάτε καλλίτερα τὸ πυροβολικὸν σῶμα,» ξαναρώτησε χαμογελώντας κι ὁ ἀξιωματικὸς.

«Δὲν εἶμαι γὼ πού τὸ χτιμῶ, ἡ κοινωνία οὐλην, συμπλήρωσε τὸ κοπλιμεντο τῆς ἡ δεσποινίς.

«Ὅπως και νάν' τὸ πυροβολικὸ ἔχ' ἄλλ' χάρι'». πρόσθεσε ἡ Φρόσω κ' ἔβουε τὸ ποδι τῆς κάτω ἀπ' τὸ γόνατο.

χάρτινα κ' ἰσχυρολογήματα και παραμιλητὰ εἶναι τὸ πτότερο θλιβερό σημάδι τῆς κατὰπτωσης αἰσθηματος και γούστου. Με ὄλα αὐτὰ δὲ λῆω πὼς κάποιες δρασερότατες χλωρασιὲς δὲν ξεπροβαλουν και δὲ λαμποκοποῦν μέσα στὴν ἀχνά. Εἶναι ταλέντα, πού τὸ δυνατότερο αἰσθητὰ τους τὰ φύλαξε ἀγγιχτα ἀπ' τὴ λοιμικὴ, εἶναι ἄλλα πού τὰ χτύπησε ἀλαφρότερα ἡ ἀρώστια και τρίτα πάλι πού με ὄλο τὸ βαρὺ ἀρώστημα τὸ αἰσθητὰ τους βρῖσκει σὲ φωτινὲς φεγγολές τὴ δύνμη του γιὰ νὰ ξανακυλήσει πολλές φορές βρῦτερα. Τὸ γενικὸ εἶναι πὼς τὸ παραδειγμα τὸν δυνατότερον καταφρονιέται κι ἀπὸ τοὺς ἄλλους με τὴ διπλὴ ὄψη προσέχεται μοναχά ἡ σκοτινὴ. ἰὰ νὰ ἀναφέρω χωρὶς κι ὄνομα, στὴ λυρικὴ ποίηση λ. χ. τὸ παραδειγμα ἐνὸ; Πορφύρα και Μιχάλη και Γρουπάρη θαρτεται στὴν ἀληθινὰ, ἀπ' τὸν Πιλαμά βρῖσκουν μίμηση μόνο οἱ ἐκτεπαιτητικὲς τάσεις κι ὁ Νιρβανὰς φοβᾶμαι θὰ ὑποτιμᾶται κι ἀτός του τὴν «Παγὰ ἀκλίονα», γιατί ἄλλῶς δὲν εἶη γιέται τὰ δερφωα πού κάνει μόνος τῆς αἰσθητικῆς του με τὴν αἰσθητικὴ τὸν παραμιλημάτων. Παρκαλῶ τὸ φίλο μου νὰ μὴ με παρανοήση. Μπορεῖ ὁ νε ρωμαντισμὸς νάχη νὰ δείξη ἀλλοῦ ἔργα πού δὲν εἶχουν τὸ καταφρόνιμα και τὴν κατὰδίκη μ' ἓνα λόγο. Ἀκόμα και στὸν τόπο μας ἴσως νὰ εἶχουν κάποιες προσοχὴ κάποιες προσπάθειες. ἴμως οἱ τάσεις πού θέλω νὰ χαρακτηρίσω ἐδῶ στὸ γενικὸ τους ἐφευκαν μόνο μιά σύγχυση στὴν ἀντίληψη τῆς τέχνης και γενησαν τερατογῆματα και κατὰκτηταν οἰκτροὺς ποεταστρων πνεύματα, πού ἴσως με μιά πτόσημὴ κι ἀνθρωπινὴ ἀντίληψη τῆς τέχνης θὰ μποροῦσαν νὰ δουλεψουν γιὰ τὴν πρόδᾶ τῆς. Ἐναν ἀπ' αὐτοὺς προσπάθησα τίς προλλες νὰ τὸν φανερώσω σε ὄλο τὸ μεγαλεῖο του τῆς στήλης τούτες και τὸ ζομολογοῦμαι πὼς οὐτ' ἐκεῖνη οὔτε αὐτὴ ἡ φλυκρία μου κινῆθηκαν ἀπ' τὴν ἀξία τὸν ἔργου, μὰ ἀπ' τὴν ἀξία ἐκείνων πού θαρπώνονται ἀπ' αὐτὰ.

Πρὶν ἀπ' τὸ συμβολισμὸ εἶχε φινιστεῖ στὴν ποίησή μας σὰν ἄλλος ζωτικὸς καρπὸς ἡ ἰδέα. Ποιὸς τὴν ἔμπασε και πὼς, θὰ μ' ἐβγαζε πάλι ἀπ' τὸ θέμα μου νὰ τὸ ζετάσω ἐδῶ. Για νὰ γλυτονω ἀπὸ κάθε παρεξήγηση, φτάνει νὰ πῶ ὅτι ἐγὼ τὸ ἐλαχιστο δὲν ὑποτιμῶ, κατὼς πολλοὶ τὸ κάνουν, τὴν ποίηση τὸν ἰδεῶν πού ὕψωθηκε στὶς μέρες μας σὲ τότο καλλὸς τεχνικὸ ἀπὸ ἓναν ἴψην. Ἰδεολογικὴ γίνεται ἡ ποίηση συνήθως σ' ἰποχῆς πού ὀζύνονται οἱ κοινωνικὲ ἀγῶνες, γι' αὐτὸ βλέπομε και σήμερα

«Τ'ν κακὴ ψυχὴ και τὸν δικιὸ σας' δ,τ' ἀκούτε και σεῖς τρεκαπ' ἄτε. Τὸ πυροβολι ὁ πάει, ζέπεσε τὸ μέλλον εἶναι στὸ πεζικόν' ἔχει μεγκλητέρας πρόσοδο. Ἐμένε θα με ἰδῆς ταχέως λοχαγὸ κι αὐτοὶ π' βῆκαν φέτο ἀπὸ τὸν εὐελπίδων θα νάν' ἀνθυπολοχαγοὶ ἀκόμα. Ἄλιντε, μουρὴ Κούλα, σύρε και φέρε τὸν καφε», εἶπε ὁ ἀδερφὸς κ' ἔκλεισε τὴ συζήτηση.

Ἡ Κούλα ἔφυγε και πάει στὸ χειμωνιάτικο.

Ἡ Μικριὸ τὴν περίμενε στὴν πόρτα.

«Ἐ, πούν' τα;»

«Τὶ νὰ σ' κάμω; Δὲ σ' κώνεται», ἀπάντησε ἡ Κούλα βιαστικὴ.

«Ποῦ σ' ἀφίν' οἱ γλυκοκ' βέντες με τὸν ἄλλον ἰ» τῆς εἶπε ἡ πρώτη θυμωμένη.

«Δὲν ἦρθα γιὰ καυγά· ὁ Γεσίλας μ' ἔστ'λε γιὰ τς καρδες. Τὶ δὲν τς ἐφκιασε;»

«Ἄλλη ὄρεξ' δὲν ἔχω νὰ σὰς φκιασω και κρῖδες», μούγκρισε ἡ Μικριὸ και κάθισε σὲ μιά ἄκρη φουρκισμένη.

Ἡ φούρκα τῆς ἦταν σοβαρὴ ὄταν ἀκούστη.

νά κυριαρχή ἡ ποίηση τῶν ἰδεῶν. Τὸ ζήτημα καὶ τὸ ξάναμα τῆς σκέψης στὰ ἱπκναστατικά πνεύματα τῆς κοινωνίας δὲ μπορεῖ νὰ μὴν εἶδη ἀντίπαλο καὶ χώρο στὴ σφαῖρα τῆς τέχνης. Μὰ ὅσο ἰδέα δὲν εἶναι τίποτες ἄλλο ἀπ' τὸ πνευματικὸ καθρέφτισμα τοῦ ὕλικού, ὅταν ἡ σκέψη χάσῃ τὴν ἐπικοινωνία μ' αὐτὸ κ' ἡ ἰδέα δὲ μπορεῖ νὰ εἶναι πέραξ ἀπ' αὐτὴν καὶ ἀδύναμη καὶ ἀόριστη. Κι ἀκόμα ὅταν, καθὼς στὸν τόπο μας, τὸ ὕλικό, δηλ. τὰ πράγματα εἶναι τόσο θολὰ καὶ ἀκίνητα καὶ τὸ πνευματικὸ καθρέφτισμά τους, ἡ ἰδέα, θάχῃ τὸ ἴδιο θολωμά, τὴν ἴδια ἀκίνησια καὶ τότε ποιά προχειρότερη καταφυγὴ ἀπ' τὸ σύμβολο καὶ τὴν ἀλληγορίαν! Κι ἐν γυρῆσι πάλι τὴν κίνηση καὶ τὴν δυναμισμό σὲ διαβάσματα καὶ ξένους ἀντίπαλους, ὅχι μόνο ἡ δύναμη τοῦ αὐθόρμητου κ' ἡ ἀξία κ' ἡ βαρύτητα, ποὺ ἔχει ὅταν βγαίνει ἀπὸ τὴν ἀμεση πείρα, θὰ τῆς λείπουν, μὰ μὴν ἔχοντας συνάμα καὶ τάρμοδιό εἶδος νὰ προβληθῇ καὶ νὰ ζετυλιχθῇ στὰ πράγματα, θὰ πέσῃ κατανάγκη στὸ σχῆμα καὶ στὴ σκοτεινιάδα, σὲ μονάχη σωτηρία τῆς.

"Ἄν στὴν ἐξελεγμένη ἰδέα ἐνός Ἰψεν ἢ τόπο προσδεμένη νορδηγικὴ κοινωνία δὲν μποροῦτε νὰ προσφέρῃ πάντα θετικὰ τὴ λύση τοῦ προβλήματος ποὺ τὸν βασάνιζε κ' ἔτσι ἀναγκάζονταν μοιραία νὰ καταφύγῃ στὴν ἀταξία τοῦ συμβόλου, πόσο εἶναι φυσικότερο στὴν πισσοδρομημένη ἑλληνικὴ νὰ ναυαγήῃ πρὸς τὸν πρῶτο προσπαθεῖ τῆς σκέψης; νὰ πλοῦθῃ μὲς τὴ ζωὴ καὶ νὰ συλλάβῃ ποιητικὰ τὸ νόημα τῆς.

"Ὅχι λοιπὸν γιατί ἡ ποίηση τῶν ἰδεῶν, ὅσο κι ἂν εἶναι τέχνη δευτέρου βαθμοῦ, δὲ μπορεῖ νὰ ἐπιβῇ σὲ ὕψος, μὰ γιατί ἡ πραγματικὴ κατάσταση δὲν τῆς πρόσφερε τάρμοδιό εἶδος νὰ ζετυλιχθῇ, γι' αὐτὸ δὲ μποροῦτε νὰ δώσῃ κατὰ ἀξίολογὸν καὶ σοβαρὰ στὸν τόπο μας. Δὲν πέρασε ἀκόμα τὰ παιδαστικά βήματά τῆς κ' οἱ ποιητὲς ποὺ κάνουν στόνομά τῆς σάλαγο, εἶναι ποιητὲς ἀληθινοὶ μονάχα ἐκεῖ ποὺ δημιουργοῦν μὲ τὸ αἰσθημά τους ἢ ἔστώντας κ' ἐκεῖ ποὺ ἀγγίζαν τὴν σφαῖρα τῆς ἀπλύστερης ἰδέας, τὴς μόνες δυνατὲς νὰ προβληθῶν στὴν ἀνεξέλιχτη ῥωμαϊκὴ κοινωνία." Ὅπου κινημένοι ἀπὸ διαβάσματα ἢ ξένους ἀντίπαλους γύρεψαν νὰ σηκωθῶν ψηλότερα, νὰ προχωρήσουν σὲ προβλήματα πρὸς σύνθετα, θαλάσσωσαν καὶ δὲν εἶδαν πρὸς μονάχα τὴν ἀδυναμία, τὴν ἀσάφεια καὶ ἀσυναρτησία τῆς σκέψης τους. Μὰ θὰ μοῦ πῆ κανένας: "Ὁ ποιητὴς δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποὺ πάντα προχωρεῖ μπροστὰ ἀπ' τὸ γράβῃ του; Καθε ἄλλο παρὰ νὰ τάρνηθῇ αὐτό. Ἀπεναντίας τὸ

ὑποστήριξα κι ἄλλοῦ πὼς ὁ ποιητὴς μετράει τὴν ἀνώτερη ἀξία τοῦ ἀπὸ τὸ πὼς μυρίζεται τὸ μέλλον, δημιουργεῖ σὲ μιὰ προέκταση τῆς πραγματικότητας καὶ γίνεται ἔτσι ὁ δρομοδείκτης τῆς ζωῆς μὲ τὴ δύναμη ποὺ ἔχει ἀνὰ προφῆαν ἐκεῖνα τὰ μαγικά λόγια ποὺ μὰς δίνουν τὴν εἰκόνα τοῦ μελλομένου», ἔπως τὸν θέλει ὁ Ἐγγελ. Μὰ γιὰ νὰ δημιουργηθῇ ὁ ποιητὴς πέρα ἀπὸ μιὰ δοσμένη πραγματικότητα πρέπει νάχῃ πρῶτα τὴν αἰσθησὴ τῆς.

"Ἀπάνω στὴς ἀνάγκης τῆς θὰ προεκτείνῃ τὸ εἶματά του, γιὰτὶ ἀπάνω στὴς ἀνάγκης αὐτῆς ζετυλιγεται ἡ ζωὴ. Ποῦ τραβοῦν οἱ τάσεις τῆς ζωῆς, βλέπει ὁ ποιητὴς κ' ἔτσι μὰς δίνει τὴν εἰκόνα τοῦ μελλομένου. Αὐτὴ ὅμως δὲ δίνεται μὲ σύμβολα καὶ μὲ ἀσχιρήματα, μὰ μὲ ζωντανὲς μορφὲς κ' εἰκόνας. Γιὰ τοῦτο κι ὁ συμβολισμὸς ἀπ' τὴ φύση τοῦ ἀποκλείνεται ἀπ' τὴν ἀνώτερη πείρα. Ὅπου ἔπεσαν στὸ σύμβολο καὶ μεγάλοι ποιητὲς τόκαμαν ἀπὸ ἀδυναμία τῆς ἰδέας τους ἢ τοῦ μηχανετικῆς τους νὰ ἐξηγήτῃ καθυπαίτι τὴ ζωὴ καὶ νὰ δώσῃ τὴν εἰκόνα τῆς. Κλίματα καὶ οὐρανοὶ καὶ οὐρίζοντες δὲν ἐνεργοῦνε τόσο στὸ λαγρό τῆς σκέψης ὅσο ἡ ὕλικὴ περιοχὴ ἀπόπου πηγάζει αὐτὴ. Γιὰ τοῦτο βλέπομε κάτω ἀπ' τὸν πρῶτο γλαυκόλαμπρο οὐρανὸ τὴν πρῶτη θολὴ καὶ μουχιασμένη ἰδέα ἐνός Ἠλιωτίνου καὶ κάτω ἀπὸ τὴς πνευγερῆς οὐλῆς τῆς Κένιζμπεργ νὰ λάμπῃ μιὰ ἀπὸ τὴς καθαρότερες σκέψεις ποὺ εἶδε ὁ κόσμος κ' ἂν θάμπωσε σὲ πολλὰ σημεῖα ἡ σκέψη αὐτὴ, αἰτία εἶναι οἱ σκοταδερεῖς ὄψεις τῆς κοινωνίας, ποὺ τὴν ἐπηρέασαν στὸ ζεδιπλωμά τῆς. Γιὰ τοῦτο βλέπομε, πρὸς ξάφνημα ντόπιων καὶ ξένων σοφῶν, τὴς ἀχρῆς τῶν μυστικισμῶν καὶ τῶν συμβολισμῶν νὰ πλοῦνται στὴς μέρες μας κάτω ἀπ' τὸν ξάστερο ἀττικὸ οὐρανὸ, ποὺ ἄλλοτες ἀντιλάμβανε τὸ φωτινότερο φαινόμενα ὁμορφιάς ποὺ σταθῆκε ἀπότου ὑπαρχεῖ ἂν ἠρωπότητα. Τὸ κυριαρχήμα τῆς συμβολικῆς τεχνολογίας κάτω ἀπ' αὐτὸν τὸν οὐρανὸ ἦταν μοιραίο. Καὶ νὰ καταδικάσω τὸ φαινόμενον, ἂν χωρῶν στὴν ἱστορία καταδικῆς, δὲν εἶμαι ἀπὸ τοὺς λίγους μὲ τὴ δυνατότερο αἰσθημα, ποὺ θὰ μποροῦν νὰ νύψουν τὰ χέρια τους προφέροντας τὴν καταδικῆ. Μὰ πάλι ἂν δὲ χωρῶν στὴν ἱστορία καταδικῆ, χωραεῖ μιὰ ἐκτίμηση καθὼς χωραεῖ καὶ μιὰ κριτικὴ στὰ ἔργα τῆς τέχνης. Μπορεῖ κάποιος ἀπ' αὐτὰ νάχουν ὅλη τὴ συμπάθειά μας γιὰ τὸ πάτισμά τους νὰ σηκώσουν ψηλότερα τὴν ποίησά μας καὶ νὰ τῆς ἀνοίξουν οὐρίζοντες πλατύτερους, μὰ ἡ συμπάθεια καθενὸς ἀν-

θρώπου μὲ εἰλικρίνεια δὲν ἀργεῖ νὰ γένῃ βελτιὸς θλίψη, ὅταν βλέπῃ αὐτὴ τὴν προσπάθεια νὰ παραξηγῆ τὸν καλλιτεχνικὸ σκοπὸ τῆς, νὰ μελῆ σὰν κατὰ δευτέρου τὰ ποιητικὰ τῆς μέσα, νὰ καταντῆ σταυτοσχεδιασμο, σὲ σκουνάρητο καὶ ἀκατανόητο. Κ' ἡ θλίψη αὐτὴ γιὰ τὸ πῆξιμο ἀξιοσεβαστῶν ποιητικῶν προσόντων μέσα στὸ παρανόημα τῆς τέχνης δὲν ἀργεῖ νὰλλάξῃ πάλι σὲ ἀγκυράχτησιν ὅταν ἀκούμε νὰ κηρύχεται σὰν ποίηση μεγάλη τὸ παραστράτισμα ἀπ' τὴν ποίηση, ὅταν βλέπῃ ἀπ' τὸ ἐφῆμερο παράθυρο νὰ δυνάστευον χαραχτήρες καὶ μορφῆς ἀξιοσεβαστῆς πραγματικῆς ἀπὸ μιὰ ἄλλη ὄψη τους καὶ τὸ πρὸ ὄλεθρο: τὴν ποιητικὴ νεότητα τοῦ τόπου νὰ ξεπέφτῃ μ' αὐτὸ το παράδειγμα καὶ τὴν ἐνθάρυση στὸ παραμύθημα, στὸν κωκεῶνα καὶ στὸ σύγχιμα τοῦ νοῦ καὶ τοῦ αἰσθηματος. "Ἄν εἶναι ἡ σκέψη ἢ τὸ αἰσθημα ἢ πηγὴ τῆς πρῆς μεγάλης ποίησης, δὲ θέλω νὰ τὸ συζητήσω ἐδῶ. Πῶς πάλι τὸ ἰδανικό μου γιὰ τὴν ποίηση εἶναι ἡ τέχνη τῶν ἀπλεκτῶν τραγουδιῶν, δὲν πιστεύω νὰ μπορῇ νὰ τὸ ὑποψιασθῇ κανένας ἀπ' αὐτὰ τὰ λόγια. "Ἐκεῖνο ποὺ ζητῶ κ' ἐγὼ καὶ ἄλλοι μαζί μου ἀπὸ τὴν ποίηση εἶναι μιὰ κάπια εἰλικρίνεια ἀπόπου κι ἂν κινεῖται ἀπ' τὸ αἰσθημα ἢ ἀπ' τὴν ἰδέα. Δὲν ἐνοῶ πὼς αὐτὴ ἡ εἰλικρίνεια λείπει ὁλότελα ἀπὸ τὴν ποιητικὴ παραγωγή μας καὶ ἂν παραπάνω μελέτησα κάπια ὄνοματῃ ποιητῶν, λόγος δὲ εἶναι πὼς κοντὰ στὴν ποίηση ἐκείνων δὲν ἐχτιμάται τὴν ποίησιν ἐνός Ἐφταλιώτη ἢ Πάλλη, ἐνός Βλαστοῦ ἢ Μιχαλάκη καὶ δὲν ξέρω τίνος ἄλλου, καθὼς κι ἂν τὸ παράδειγμα μου περιόριστηκε μόνον στὴ λυρικὴ ποίηση, δὲ θέλει νὰ πῆ πὼς καὶ σὲ ἄλλα εἴδη τῆς λογοτεχνίας δὲ βρίσκειται μιὰ χλωρασία κ' ἐκεῖ κ' ἐκὰ ξεδιψήματα μέσα στὴν ξέρη. Πῶς θάταν δυνατὸ, ἐγὼ τὸ ἐλάχιστο, νὰ παραβλίψω στὸ νεώτερο διήγημα π.χ. ἕνα τόσο ζωντανὸ αἰσθημα καὶ μιὰ γερὴ ρεαλιστικὴ ἰδιοφυΐα σὰν τοῦ Κώστα Παρορίτη(*) μὲ

(*) Τὸ ζωπρὸ κοινωνικὸ αἰσθημα τοῦ ποιητῆ τῶν «Μέσα στὴ βάρκα» καὶ «Στὸ κάπρος εἶδα πὼς ἀράξῃ μιὰ τιμωρία ἀπὸ κάπιο ὀπουργέ». Τὴ φυσικότερο ἀπ' αὐτὸ ὅσο τὰ κράτη ἔχουν τὴς ἀμοιβῆς καὶ τὰ πρῆστα μὲ τὸς προσωπικοὺς ἢ κοινωνικοὺς γλυκοπαίσιδες. Κι ὁ κ. Κ. Παρορίτης μπορεῖ μὲ τὴ συνείδησιν αὐτὴ νὰ μὴν βεβαῖα ἱκανοποιημένος. Μὰ ἡ φάλαγγα τῶν συναδέρρων του, ἂν εἶχε λίγο πρὸς ἀλύγιστη τὴ ραγισκαλιὰ καὶ ἂν τὴ θέρμαινε κάπιο ἰδανικό πρὸς περιήφανο, ἀντὶς νὰ συμπατόνετῃ γιὰ νὰ κινήσῃ τὸ ἔλεος ἐνός λογιου βασιλοπούλου στὰ πρῆστα τῆς φαντασίας τῆς, θὰ συμπατόνεταν σὲ διαμαρτυρησὴ καὶ σ' ἕναν ἀντικὸ ἀγῶνα γιὰ τὸ ἀτίμασμα ποὺ γίνεται στὴν ελευθερία τῆς τέχνης καὶ τοῦ λόγου ἀπὸ ἕναν βάρβαρο ὀπουργό. Μὰ ἡ νοσταλγία τῶν βουραντινῶν καιρῶν δὲν ἔχει τὴ βαρύτερη ἀσχημὴ τῆς μόνον στὴν ἐθνικὴ μεταδοξία.

καν πρωτῆτερα στὴ σκάλα οἱ φωνῆς τῶν συναδέρρων τοῦ Γεσίλα, ἢ Μαριῶ ἔτρεξ στὸ νοντὰ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὴν κασέλα τὰ γοβάκια τῆς. ποὺ τῆς κλειδωμένα καὶ ἀπ' τὸ φόβο μὴν τὰ πάρῃ ἢ Πανγκυλιούλα, μὰ δὲν πρόλαβε. Ὁ εὐλογημένος ὁ Γεσίλας εἶχε ἀπιθῶσει ἀπάνω στὴν κασέλα τὰ ρούχα του καὶ ὅσο νὰ τὰ σηκώσῃ αὐτὰ ἢ Μαριῶ οἱ ξένοι μὴχανε στὴ σάλα. Καὶ σὰ νὰ μὴν ἀκούσε αὐτὸ, ἔβαλε ὁ διάβολος τὴν ἔκην ἀπ' αὐτοῦ καὶ κάθισε ἀπάνω στὴν κασέλα καὶ οὔτε ἡ Φρόσω οὔτε ἡ Κούλα θέλουνε νὰ τὸν σηκώσουν. Κ' ἔτσι ἐνῶ οἱ ἄλλοι χωρατεύουν καὶ γελῶν στὴ σάλα, ἢ Μαριῶ κλείστηκε στὸ χεῖ μωνιάτικο. Πῶς ναδγαίνε στοὺς ξένους; μὲ τὰ πατίκια τῆς; Δοκίμασε τὰ χεῖ μωνιάτικα τῆς καλιοστιβάλα, ποὺ βρίσκονταν σὲ μιὰ ἄκρη στὸ κατώγι, μὰ βγαίνουν ἀπ' αὐτὰ τὰ δαχτυλά, φέρσε τὰ πατίκια πάλι καὶ κατέβασε μακρύτερα τὸ φόρεμα, μὰ φαίνεται μιὰ σιχαστὸ τὸ φόρεμα.

«Τί ντρέπεσαι, μοῦρη; Σὰν καὶ θ' σὲ τ'ράξ'νε στὰ ποδιάρια; Δὲ βλέπ'ς ἐγὼ; Εἶμαι καὶ χωρὶς σκαλτιούνια δὲ μὲ πρόσεξε κανένας!» τῆς εἶπε ἡ Φρόσω, ἀνασηκῶνοντας τὸ φουστάνι τῆς.

Κι αὐτὸ τὴ φούρκισε περισσότερο. Ἡ Μαριῶ ὅσο κι ἂν ἀποχαιρέτησε τὴ νιότη καὶ τὸ παιγνίδι τῆς,

ὅσο κι ἂν ζύγωσε περισσότερο τὴ Φρόσω στὴς ἔγνεες τῆς, ὅμως δὲ χωρατέθηκε καὶ ὁλότελα ἀπ' τὴ ζωὴ τοῦ κόσμου. Δὲν ἔφτασε ἀκόμα στὴ σειρά τῆς Φρόσως. "Ἄν εἶχε φτάσει, δὲ θὰ τῆς ἔφεραν τὸ καπελὶνο καὶ ὁ Γεσίλας. Πῶς τῆς περναεῖ λοιπὸν στὸ νοῦ τῆς Φρόσως πὼς ἢ Μαριῶ μπορεῖ νὰ βγαίνῃ στὸν κατήναν, σὰν αὐτὴ, ὅπως φτάσῃ;

Ἡ Κούλα ἔκαμε μονάχη τοὺς καφέδες, τοὺς ἔβαλε στὸ δίκτο καὶ πᾶει ξανά στὴ σάλα κ' ἢ Μαριῶ ἔμεινε πάλι μόνη μὲ τὴ σκάση τῆς. Ἀπ' τὴ χαραμαδα τῆς πόρτας κοιτάει νὰ δῇ τί γίνεται στὴν ἄλλη κάμρα, μὰ βλέπει μοναχὰ τὴν πλάτη τῆς Φρόσως, ποὺ κάθεται κοντὰ στὴν πόρτα. Τὴν Κούλα δὲ μπορεῖ νὰ τὴ δῇ ποὺ κάθεται. Ἀκούει μόνο τὸ γελιο τῆς. Ὁ ἀξιωματικὸς τῆς ξαναλέει κατὶ. Ὁ Γεσίλας γύρεψε τώρα τὴ μεγάλη του στολὴ κ' ἢ Φρόσω ἤρθε στὸ χεῖ μωνιάτικο γιὰ νὰ τὴν πάρῃ.

«Κουατημάνα, δὲ μπορεῖς νὰν τόνα σ'κώσης!» «Πῶς νὰ τὸν σ'κώσω; Τώρα ἔβαλε καὶ τὸν καφέ μπροστὰ τ' στ'ν καθήκλα», τῆς ἀπάντησε βιαστικὰ ἢ Φρόσω κ' ἔφυγε μὲ τὴ στολὴ.

Ἡ Μαριῶ δὲ βασταεῖ ἄλλο. Ὁ Γεσίλας φέρσε πάλι μέσα τὴ μεγάλη του στολὴ καὶ κρέμασε καὶ τὸ σπαθὶ κάποιος ἀπ' τοὺς ἀξιωματικούς

εἶπε κατὶ γιὰ τὴν ἀλυσίδα τοῦ ζωστήρα τὰ μούτρα του δὲν ταρσεσε τὴν εἶπε ἀντικανονικὴ. Ἀπ' τὴ ζήλεια του, γιατί αὐτὸς θάχῃ λουρὶ μονάχα στὸ δικό του. "Ἐποπε νὰναι μέσα αὐτὴ νὰ τ' ἀπκνητήσῃ. Τώρα εἶναι καὶ ἢ Φρόσω, τὸ κούτσουρο, κ' ἢ Κούλα, τὸ χαϊβάνι. Τὴ νὰ τῆς κάμῃ ὅμως τουτηνῆς ποὺ πρότεσε καὶ συγυρίστηκε πρὸν ναδθαῖν οἱ ξένοι. Τὴν ἤθελε ἂν τὴ βιοῦν, ὅπως ἔβρηκαν αὐτὴ, καὶ τότε τῆς ἔλεε πὼς γελᾶν καὶ χαχανίζου. "Ἄκου τη, ἄκου τη ἢ Χαδιάντροπη! Ὅλο τὸ δικό της γελιο καὶ ὄλο ἢ φωνὴ τοῦ ξένου καὶ ἀγνωστου ἀξιωματικῶ ἀκούεται. Κοιτάει νὰ τὴν μπλέξῃ δίχως ἄλλο. Κι ὁ ἄλλος ἀγαπητικὸς, ὁ ψάλλτης, κάθεται ὄξω στὸ βελούχι. Ἡ Μαριῶ τὸν βλέπει ἀπ' τὸ παραθύρο ποὺ ὄλο στὸ μπαλκόνι ἔχει τὰ μάτια, μὰ δὲ μπορεῖ νὰ δῇ ἀπ' τὴ χαραμαδα ποὺ εἶναι καθισμένη ἢ Κούλα μέσα στὸν ὄντα. Δίχως ἄλλο ἐκεῖνος θὰν τὴ βλέπῃ καὶ τούτη θὰν τοῦ ρίχνῃ καὶ αὐτονοῦ καμὰ ματιὰ. Παίζογελαεῖ καὶ μὲ τοὺς δύο. Γι' αὐτὸ δὲν τὴ θέλει τὴ Μαριῶ ναρθῇ στὴ σάλα, γι' αὐτὸ δὲ βρίσκει μιὰ ἀφορμὴ νὰ κάμῃ τὸν Κλωστογιωργόπουλο νὰ σηκωθῇ ἀπ' τὴν κασέλα. Μούτρα ποὺ ντρέπεται. Σὰ νὰ τὸν βλέπῃ πρῶτη φορὰ στὰ μάτια τῆς. Ποῖός ξερεῖ πόσες φορὲς τὴ στῆ

ὄλο τὸ ὀλέθριο πολλές στιγμές ἐπιρέασμά της ἀπ' τις τρεχούμενες ρωμαντικές διαθέσεις κ' αἰσθηματολογίες; Μὰ τὰ καθέκαστα ξεφεύγουν τὸ σκοπὸ πού εἶχε τοῦτο τὸ σηλεῖωμα. Αὐτὴ θέλησε νὰ ψυχολογήσῃ μόνο γενικὰ τίς τάσεις πὺ δὴγήσαν τὴν ὅλη λογοτεχνικὴ παραγωγὴ μας στὴ σημερινὴ κατάστασὴ της.

ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΟΝ "ΕΡΩΤΟΠΛΑΘΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΗ",
(Τοῦ Σαιξπήρου)

ΙΔ'.

Εἶχ' ἕνας ἄρχοντας τρεῖς κόρες,
κι ἀπὸ τίς τρεῖς ἢ πῶς καλὴ
τὸ δάσκαλό της ἀγαποῦσε
δοο δὲ βάζει ὁ νοῦς πολὺ
μὰ τέλος εἶδε ἕναν Ἑγγλέζο,
πανώριο, νὰ μὴ βασκαθῆ!
κι ἄλλαξε φύλλο τὸ αἰσθημά της.

Πολλὸν καιρὸν ἔρωτας μ' ἔρωτα
τὸν πόλεμο εἶχανε βαστάξει:—
τὸ δάσκαλο νὰ φήμῃ ἀνέραστο;
τὸ πῶς μέσ' στὴν καρδίᾳ νὰ σφάξῃ;—
Ἄλλοι στὴ δόλιμ ἀρχοντοπούλα μας!
νὰ βάλῃ τὸνα ἀπὸ τὰ δυὸ σὲ πρᾶξῃ
δὲν πῆγαινε ἢ καρδίᾳ της.

Μὰ ἔπρεπε νὰ γνηθῆ τὸν ἕνα,
καὶ εἶταν ὁ πόνος της διπλός,
πὺ βολετὸ δὲν ἐγινόταν
κι ἀπὸ τοὺς δυὸ νὰ παίρῃ φῶς.
Καὶ πῆρε ἀπὸ τοὺς δυὸ τὴ μπόρα
ὁ πρόθυμος λεβεντιοῦς:—
Ἄιμέ! τί νάκανε ἢ καημένη;

Ἔτσι, μὲ τᾶρματα παλαίβοντας
κέρδησε ἢ τέχνη τὸν ἀγῶνα,
καὶ πῆρε τὴν κοπέλλα κ' ἔφυγε
μὲ τῆς σοφίας τὴν ἀρραβῶνα.
Καὶ τώρα, νάννι!—ὁ διαβασμένος μας
χαίρεται τὴν καλὴ κοκίωνα,
καὶ τὸ τραγοῦδι μου σωπαίνει.

Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΟ ΧΩΡΙΟ ΜΟΥ

à mes bons amis de Paris,
Madame et Monsieur Anatole
Morière.

Τὸ γνωρίζω, ἀγαπητὴ μου, τὸ Παρίσι σου μὲ τοὺς ψεύτικους βράχους τῶν Buttes de Chaumont καὶ Parc Moutsouris, μὲ τὸ σπουδαῖον καταράκτη καὶ τίς κουκλιστικὲς λίμνες τοῦ Bois de Boulogne, τὴν ἄχαρη κ' ἀνοστὴ πεδιάδα τοῦ Longchamp· γνωρίζω τὰ ζωγραφιστὰ καὶ συμμετρικὰ parterre τῶν κήπων σου, τὰ ἀρρωστιάρικα λουλούδια σου καὶ τίς φυλακισμένους τὸ χειμῶνα λεμονιές σου· γνωρίζω τὰ δάση τοῦ Rambouillet καὶ Saint-Germain, γνωρίζω... ἀλλὰ βέβαια δὲ θὰ θέλῃς νὰ σοῦ ἀναμνησκῶ τὰ διάφορα ὄρη καὶ περίεργα τοῦ Παρισιῦ μαζί μὲ τὰ μελαγχολικὰ του περιχώρα, γιατί θὰ μοῦ χρειάζονταν καιρὸς ὅσος ἡ ζωὴ μου καὶ μόνο γιὰ ν' ἀναφέρω τὰ ὅσα εἶδα καὶ μελέτησα στὸ λαμπρὸ Παρίσι σου.

Θυμῶμαι τίς τρεχάλες μας στὴν ἀπέραντη πατρίδα σου, τὰ γέλια καὶ τὰ κεντὰ φουστάνια πὺ μας χάρριζε τὸ ἀγνωστο τὸ ὑποκειμένου μας, κα βέβαια θὰ θυμάσαι καὶ σὺ, τὴν ἀδυστυχία μου μπρὲς στὰ διαμάντια καὶ χρυσαφικά τῶν μεγάλων μαγαζιῶν καὶ τὸ θαυμασμό μου μπρὲς στὰ λουλούδια τοῦ Léon ἢ τῶν Galeries Lafayette... γιατί τὰ λουλούδια πὺ ἔρχονται ἀπὸ τὴ Nice πακεταρισμένα, σὰν ὑφάσματα ἀκριβά, καὶ κλειδωμένα σὲς κούτες, δὲν ἔχουν διαφορὰ μ' ἐκεῖνα πὺναὶ ἀντιγραφές καὶ πουλοῦν τὰ μεγάλα μαγαζιά γιὰ τὰ κάππια μας. Θὰ θυμάσαι πῶς ξεχνιόμουν μπρὲς στὰ λουλούδια ἐκεῖνα, τὰ ψεύτικα καὶ φτιασιδωμένα, ὅπως τίς ψεύτικες καὶ φτιασιδωμένες, ἂν καὶ ζωτανές, γυναίκες τοῦ Παρισιῦ...

Θυμῶμαι τὰ δικὰ μας τῆς Ἑλλάδας λουλούδια, τίς χλωμές ἢ ματωμένες ἀνεμώνες, τὰ ἄγρια γιούλια τῆς Κρησιᾶς, καὶ μ' ἀνοιχτὰ μάτια ὄνειρευόμουν τοὺς φράχτες τῆς πατρίδας μου, τοὺς φτιασιδωμένους μὲ παλιούρια καὶ σκεπασμένους μὲ ἄγριες καὶ πάντα πράσινες τριανταφυλλίες, φορτωμένες τὴν ἀνοιξὴ μ' ἑκατομύρια τριαντάφυλλα, κόκκινα, κίτρινα, ρόδινα, ἄσπρα σὰ χιόνι, κι ἄλλα κίτρινα σὰν κρόκους αὐγῶν μὲ στάλες αἶμα ἀπάνω, καὶ τόσα τόσα ἄλλα...

Μὲ ρωτᾷς πῶς ζῶ στὴν ἐξοχὴ· πῶς μπόρεσα κι ἀρνήθηκα τὸν κόσμον καὶ τοῦ Παρισιῦ τὴ βουή.

Νὰ! δὲν εἶναι μιὰ ὥρα ἀκόμα· εἴμουν ἐδῶ κοντὰ πολὺ, ἀπάνω στὸ δρόμο σκεδόν.

Μπρὲς μου κυλοῦσε φρενιασμένο ὄχι κὺλάκι, μὰ ποτάμι τὸ νερὸ, λαμπρὸ διαμάντι ἀτίμητο· κοδόμενο στὴ φύρια του, χύνεται, διπλὸν ἀνοίγοντας δρόμον, κ' ἔτσι κυλᾷ κἀνοντας κύκλον ἀφήνει στέρια στὴ μέση καὶ λεύτερο ἕνα χοντρὸ δέντρο, πεσμένο πλατὺ-φρυδὺ χᾶμω, μισοκρυμμένο σὲ πρασινάδες ὀμορφιάς ἀτράνταχτης, στολισμένης μὲ σωρὸ τίς διαλεχτές ἀνεμώνες, ἄσπρες μαργαρίτες, καὶ σὰν τὰ γαλανὰ τοῦ παιδιοῦ μάτια, καταγάλανα λουλουδάκια, ἐκεῖνα πὺ λένε γερμανικὰ σ' ὄλο τὸν κόσμον Wergin mein nicht.

Πῆδησα τὸ τρελλὸ κὺλάκι μὲ λόπο, κιντυνεύοντας νὰ πῶ μῆσα, καὶ σὰ βασίλισσα σὲ θρόνον, ξαπλώθηκα στὸ κατάχαμα δέντρο· ἔκλεισα τὰ μάτια γιὰ ν' ἀκούω τὸ τραγοῦδι τοῦ νεροῦ, ἀφήνοντας γιὰ πῶς ὑπερὰ νὰ θυμάσω εἰκόνα χαριτωμένη: ἕνα ψηλὸ ψηλὸ καὶ κοντινὸ βουνό, καταγάλανον καὶ μ' ἀλευρωμένο κεφάλι, λὲς κ' εἶχαμε ἀκέρμη ἀπόκρια, μιὰς κουκουναριᾶς καὶ καμπόσων κυπαρισσιῶν τὸ βαρὺ πράσινο καὶ βελουδένιο φύλλωμα· κάμποσες μυρταλιές· κάτασπρες, μιὰ κόκκινη ροδακινιά, ὅλα φυτεμένα σὰν ταπέτο, πράσινο καὶ κεντημένο πάλι μὲ λουλούδια· μιὰ κλυδούλα μὲ σκεπὴ καλαμῆνια, ἕνα ψαρή βόσκοντα ἀπόξω, δίπλα μὲ μ' ἄγρια καὶ τὰ θεότρελλα μινιέρικα της... κι αὐτὰ ὅλα, ἀποκάτω ἀπ' οὐρανὸ μὲ χρῶμα πὺ παρόμοιο δὲ βρίσκειται πουθενά, μὰ πουθενά σοῦ λῆω, τόσο γαλανό, λαμπρὸ, χωρὶς κανένα σύγγεφο, πλάι μὲ τὴ θάλασσα πὺ κλέβει στὸ νὰ μὴν τὴν ξεπεράσει στὸ χρῶμα καὶ στὸ κάλλος τὸν καθρεφτιζόμενο στὴν ἀγκαλιὰ της οὐρανὸ.

Ὅπως θὰ μοῦ χρειάζονταν χρόνια νὰ περιγράψω τὰ θέματα τοῦ Παρισιῦ σου, ἄλλα τόσα θὰ ἤθελα γιὰ νὰ σοῦ παραστήσω μιὰ γωνιά καὶ μόνη της· δὲ κῆς μου γῆς.

Καὶ εἶμαι πάντα ξαπλωμένη στὴν ἴδια θέση· τὸ νερὸ κυλᾷ προσκαλώντας με· ρίχνω μιὰ-μιὰ τίς ἀνεμώνες πὺ μαζεψκ καὶ κυλοῦν, κυλοῦν γλήγορα καὶ γίνονται ἀφαντε... ἀφαντε σὰν τὸ εὐχαριστῶ πὺ προσμένεις στὸ καλὸ πούκαμας.

Ἄκουω ποδοβολητὸ καὶ γυρίζω τὸ κεφάλι. Εἶναι δυὸ νταντῆδες τῆς χώρας, καθέκαστα σὲ ὀμορφα ἄτια· φοροῦν γκέτες κίτρινες, γκριζὰ κοστούμια καὶ γάντια στὰ χέρια· ντυμένοι τέλεια παριζιάνικα, γιατί, καθὼς βλέπεις, ἡ φύση μας ἀλλάζει πολὺ

μὴ στάγκωνάρια τῆς κούλιας, σὰν ἦτανε λογίαις πρωτίτερα στὸ κάστρο. Κι ἄλλ' ἔτσι ἄς φέρεται κ' ἡ Μαριὼ εἶχε ῥάματα· νὰ μὴν τὴ λένε Μαριὼ ἂν δὲν τὰ πῆ οὐλα τοῦ Γεσίλα.

Ἡ Φρόσω μῆκε καὶ μῆσα γιὰ νὰ πάρῃ κατὶ ἄλλο. Ὅλα πρέπει νὰ δειχτοῦν στοὺς συναδέρφους μῆσα.

«Κουταμαῖνα, κουταμαῖνα!» τῆς μούγκρισε πάλι ἡ Μαριὼ σφίγγοντας τὴ γροθιά μπροστὰ στὸ πρόσωπό της.

«Μπὲ σὲ καλὸ σ'! Μουρλάθ'κες μουρῆ; τί σουρθε; ποιὸς σφάταιζε καὶ κανεὶς ἔτσ'!»

«Ἐσὺ, ἐσὺ ἦσ'να κοντὰ στ'ν πόρτα καὶ δὲν τ'ν ἔκλεισες ἕμα τς ἄκ' κ' ἔρχονταν.»

Ἡ Φρόσω σταυροκοπήθηκε καὶ πέρασε πάλι στὴ σάλα. Ἐκεῖ εἶχε ἀναψῆ τώρα ζωηρὴ συζήτηση. Μὰ ἡ Μαριὼ ἀπ' τὴν ταραχὴ της μὲ τὴ Φρόσω δὲ μπόρεσε νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ. Τὴν Κούλα ἄκουσε μονάχα πὺ εἶπε κατὶ κ' οἱ ἄλλοι γέλασαν.

«Μὴ γελάτε· ἡ κυρία Κούλα εἶχε δίκιο· εἶμαι μὲ τὸ μέρος της», ἀντήχησε ἡ φωνὴ τοῦ Κουλουμ πέρδα ὡς τὸ χειμωνιάτικο.

«Νὰ τὴν κίλα· τὸν μάγεψε, τὸν μπερδεψε», φρένιασε ἡ Μαριὼ ἐκεῖ.

«Κυρία Κούλα, μὴ φύγετε· μὴ μ' ἔγκυαλιπτε μινάχον νὰ τὰ βγάλω πέρα μὲ οὐλοῦς», ἀκούστηκε ἕνα ἢ ἴδια φωνή.

Ἄφου δόλωσε τὸν ἕνα μῆσα, πᾶει τώρα ὄξω καὶ στὸν ἄλλον, συλλογίστηκε καὶ ἡ Μαριὼ κ' ἔτρεξε στὸ παράθυρο:

«Νάτα, νάτα· ὁ ψάλτης δὲν εἶναι στὸ βελούχι πιά· θὰ πῆγε ἀπὸ τὸ πίσω μέρος. Ἡ βρώμα ἦθερε καιρὸ καὶ τοῦ τόκαμε τὸ νόημα. Πᾶει νὰ τὸν τιμῆ. Δὲν τὴν ξέρω, δὲν τὴν ξέρω...!»

Κ' ἡ Μαριὼ γυρίζει νὰ κοιτάξῃ ἀπὸ τὸ πίσω παραθύρι. Μὰ τὴ στιγμὴ αὐτὴ παρουσιάζεται στὴν πόρτα ἡ Κούλα μὲ τὰ γοβάκια τῆς Μαριὼς στὸ χέρι.

«Νὰ, πᾶρε· στὸ τέλος τόνε σήκωσα· μὰ πῆγες καὶ τὰ τρύπωσες καὶ σὺ στὸν πάτο· εἶμα μὲ ὥρα νὰν τὰ βρῶ.»

Ἡ Μαριὼ μαρμαρώσασε. Δὲ μπόρεσε νὰ βγάλῃ λέξη.

Ἡ Κούλα ἔφυγε πάλι βιαστικὴ καὶ σὰ γύρισε στὴ σάλα ξαναζωήρεψε ἡ κουβέντα. Ἡ Μαριὼ, ὑστερ' ἀπὸ τόσα σούσουρο, ἔχασε πᾶς τὴν ὄρεξιν νὰ πᾶη κι αὐτὴ νὰ λαβῆ μέρος. Μὰ ἀκούοντας πάλι τὰ γέλια τῆς ἀδερφῆς, δὲν μπόρεσε νὰ κρατηθῇ.

Φόρεσε τὰ γοβάκια της, πέρασε τὸ καλὸ φουστάνι της κι ἀνοῖξε τὴν πόρτα.

Τὸ ζήτημα τῆς ντυμασιᾶς εἶχε πᾶς ἐξαντληθῆ στὴ σάλα κ' οἱ ἀξιωματικοὶ μιλοῦσαν τώρα γιὰ πρόσωπα καὶ πράγματα, πὺ ὡς τὴν ὥρα δὲν τᾶραξαν οὔτε τοὺς κύκλους οὔτε τοὺς ἀχούς τῆς κούλιας. Τὴ Μαριὼ πὺ μῆκε κανέναν δὲν τὴν προσέξε ξεχωριστὰ, κι αὐτὸς ἀκόμα ὁ παλιὸς τῆς γνώριμος Κλωστογιοργόπουλος δὲν εἶδει καμιά συγκίνηση. Μόνον ἀτὶ κάνετε; κ' ἐξακολούθησε νὰ διηγήται γιὰ μιὰ μονομαχίαν, πὺ κόντεψε νὰ κάμῃ τὸ χεῖμῶνα γιὰ ἕνα μπάτσον πὺ εἶχε δώσει ἐνὸς φίλου του πολίτη· τὸν θυμῶσε μ' ἕνα του λόγον πὺ πρόβιθανε τὸ στοάτευμα.

«Καλὰ τόκανες τοῦ παλιαθρώπου», εἶπε μὲ ἀγανάκτηση ἱερὴ ὁ Γεσίλας κι ἀφου διηγήθηκε κι αὐτὸς ἕνα ἐπεισόδιον πὺ συνέβηκε στὸ σιδηρὸ δρόμον τώρα πὺ ἔρχονταν καὶ πὺ λίγο ἔλειψε νὰ καταχειρίσῃ καπνοὶ κι αὐτὸς, συμπέρανε ἀξιωματικὰ:

«Οἱ πολῖτες θέλουν ζῦλο καὶ...»

ἀπ' τοῦ Περικλοῦ, μὰ ὄχι καὶ εἰ μὴδες μας!

Πέρα πίσω προχωροῦν δυὸ μουλάρια φορτωμένα σκίνα· Θέ μου, τί ἀντίθεση τῆς ψευτικῆς μετὰ τὴν ἀλήθειαν! Τὰ ὀδηγοῦνε δυὸ ἀπλοὶ χωριάτες, ξυπόλυτοι, μετὰ τὸ σάκκο ἀκκουμπημένο στὰ ζῆ τους· κάνει, βλέπεις, κάψα ἀπὸ τὴν σέ μας· καὶ λέω μετὰ τὸ νοῦ μου: ποῖός ξέρεῖ ἂ σὲ περπαμένο καιρὸ, οἱ πρῶτοι δὲ ζοῦσαν πλατὶ μετὰ τοὺς δευτέρους!

Κάτω νὰ ξανακλείσω τὰ ματιὰ· μὰ ἄλλη ὁμορφιά τὰ κυνηγᾷ· ἔχω μιὰ ζωντανὴν χερὰ μπρός μου· μέσα στὸ βαθὺ καὶ τρεχούμενον νερὸ λουζονται μετὰ γέλια καὶ τρέλλες τέσσερις παπῆς· ὁ κύριος ἀντρὸς τους τίς καμαρώνει· τοὺς ρίχνει νερὸ μετὰ τὸ κεφάλι του, μετὰ τὸ πλατὺ ράμφος του ξεψήφει τὰ κεφαλάρια τους· βουτουῦν, ξαναβουτουῦν, τρεῖσιν κανένα σκουλίκι, ἐνῶ τὸ νερὸ θέλει νὰ τραβήξει καὶ αὐτὲς τίς ἴδιες· γυρίζουν ἄνω τὴν πλατὴ στὴν ὁρμὴ του· ἀνοίγουν καλὰ τὰ πόδια τους καὶ τὰ κρατοῦν ἴσια στὸ νερὸ σὰ μικροὺς φράχτες. Κοντοστέκουνε, παλὶ παρατίρνονται, πάλι ξαναβουτουῦν καὶ βγαίνουν μπρός μου. Πῶς τῆς θαυμάζω· καὶ ἀφοῦ θέλησα πρὶν νὰ εἶμαι κουκουναριὰ ἢ πεῦκο, τὴν ἤλεκα νᾶμικι παπὶ· λουζονται διαρκῶς... Πῶς σὲ ἤθελα ἐδῶ νὰν τὰ βλέπεις! ἀγκαλὰ, πῆς, ἔχει τὸ Περικλοῦ σου σωρὸ χῆνες· μὰ μετὰ τὴ διαφορά πῶς οἱ γοῦρνες τους εἶναι μαρμαρένιες, ἀνστές σὲ βεβαιῶ, καὶ γὰ φόντο τοῦ παραδείσου τους τὰ παλάτια τοῦ Louvre ἢ τῶν Versailles.

Ἐπιασὰ νὰ σοῦ γράψω λίγα καὶ παρσούρηκα ἀπὸ τὴν ὁμορφιά τῆς ἀγρίας ἐρημίας μου, τὸ ἴδιο ὅπως σὺ μιὰ μέρα στάθηκες χαζεύοντας μπρός σ' ἓνα ὁμορφο κριτσί τῆς Ἰταλίας ποῦ πουλοῦσε μενεξίδες τραγουδάοντας βραχνὰ τὸν πόνο του.

— Τί ζητᾷ, μούπερ, ἢ ποίηση σ' αὐτοὺς ἐδῶ τοὺς λασπωμένους δρόμους;

Τὰ ξυπόλυτα καὶ βρώμικα πόδια του ἀντὶ ἐσένη τὴν ἀριστοκράτισσα νὰ σ' ἀγιάσουν, σ' ἰνθουσίασαν.

— Τὸ παίρνομε σίτι; μούπερ πάλι, καὶ σοῦ ἀπάντησα:

— Θὰ σοῦ λερῶσουν τὴν ἄλγινά σου ταπέτα d' Aubusson τὰ σουτὰ του κατσαρία.

— Ναι· μὰ θάρρησθ ὅμως καὶ γιὰ πολὺν καιρὸ τὴν ἐντύπωση τῆς ὁμορφίας τῆς ἀγρίας καὶ φυσικῆς ἐκεῖ μέσα...

Καὶ νὰ, γιατί ἀποκοτῶ νὰ σοῦ περιγράψω μιὰ λουρίδα τοῦ χωριοῦ μου, καὶ μάλιστα μετὰ τὸ τουπέ!

νὰ κάμω σύγκριση μετὰ τὸ μεγάλο, τὸ λαμπρὸ σου Περικλοῦ.

Μπεγουλάνι, Φεβρουάριος 1909.
ΛΟΥΚΙΑ ΤΑΚΗ ΛΙΑΛΙΟΥ

ΤΟΥΡΚΑΔΑ

Πίσω ἀπὸ γυαμῆνι
κρουφιοπαίχτρα ἐλιά·
τραβήξ' το λιγάκι
γιὰ ἓνα διὸ φιλιὰ.

Διὸ κιντῶνε τέρη
σὲ σφιχτὸ κουμπὶ
τάχα κα' ἓνα χέρι
δὲ χωράει νὰ μπῆ;

Φρούρου τὸ σάλβαρι
τὸ μεταξωτό...
Ὡ ποῦ νὰ σὲ πάρει,
πᾶν νὰ κολαστῶ!

ΛΕΚΑΣ ΑΡΒΑΝΙΤΗΣ

ΠΑΝΤΕΛΗΣ ΧΟΡΝ

“ΟΙ ΠΕΤΡΟΧΑΡΗΔΕΣ,”

ΔΡΑΜΑ ΣΕ ΜΕΡΗ ΤΡΙΑ

Πουλοῦνται στὰ γραφεῖα μας γιὰ τοὺς συνδρομητὰς τοῦ Νομᾶ 1 δραχμῆ (φρ. χρ. 1,20 γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.)

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐντοκοὶ καταθέσεις

Ἡ Ἐθνικὴ Τράπεζα δέχεται ἐντόκους καταθέσεις εἰς τραπεζικὰ γραμματῆα καὶ εἰς χρυσὸν, ἢτοι εἰς φράγκα καὶ λίρας στερλίνας ἀποδοτέας εἰς ὀρισμένην προθεσίαν ἢ διαρκῆς.

Αἱ εἰς χρυσὸν καταθέσεις καὶ οἱ τόκοι αὐτῶν πληρώνονται εἰς τὸ αὐτὸ νομισμᾶ, εἰς ὃ ἐγένετο ἡ κατάθεσις εἰς χρυσὸν ἢ δὲ ἐπιταγῆς ὄψεως (chèques) ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ κατ' ἐπιλογὴν τοῦ ὁμολογιούχου.

Τὸ κεφάλαιον καὶ οἱ τόκοι τῶν ὁμολογιῶν πληρώνονται ἐν τῷ Κεντρικῷ Καταστήματι καὶ τῇ αἰτήσῃ τοῦ καταθέτου ἐν τοῖς Ὑποκαταστήμασι τῆς Τράπεζας.

Τόκοι τῶν καταθέσεων.

1 1/2	τοῖς	ο)ε	κατ' ἔτος	διὰ	καταθέσεις	6	μην.
2	»	»	»	»	»	1	ἔτ.
2 1/2	»	»	»	»	»	2	ἔτ.
3	»	»	»	»	»	4	ἔτ.
4	»	»	»	»	»	5	ἔτ.

Αἱ ὁμολογίαι τῶν ἐντόκων καταθέσεων ἐκδίδονται κατ' ἐκλογὴν τοῦ καταθέτου ὀνομαστικῶς ἢ ἀνώνυμοι.

Ο “ΝΟΥΜΑΣ,”

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ
Γιὰ τὴν Ἀθήνα Δρ. 8.— Γιὰ τίς Ἐπαρχίας Δρ.
Γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 10.

Γιὰ τίς ἐπαρχίας δεχόμεστε καὶ τρέμτες (2 Δρ. τὴν τριμηνία) συνδρομῆς.

Κανένα δὲ γράφεται συνδρομητῆς ἂ δὲ στείλει μπροστὴ τῆ συνδρομῆς του.

10 λεπτὰ τὸ φύλλο λεπτὰ 10

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιάσκια (Σύνταγμα, Ὁμόνοια Ἐθν. Τράπεζα Ὑπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιδρομίου (Ἀκαδημία), Βουλῆ, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδηρόδρομου Ὁμόνοια), στὰ βιβλιοπωλεῖα «Ἐστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ Βουλῆ).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πρακτορεῖα τῶν Ἐφημερίδων.

Στὰ Χανιά (Κρήτη) στὸ Πρακτορ. Ἐφημερίδων στοῦ κ. Ἀλκικιώτη.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Ἡ πολιτικὴ κωμωδία—Οἱ χολιασμένοι.— Τὸ παράσημο τοῦ Τέλου—Χαμένος καιρὸς! Διπλωματικὴ παιηκαριά.

Ἡ ΠΟΛΙΤΙΚΗ κωμωδία τελείωσε μιὰ χαρὰ. Νὰ καὶ οἱ κυριώτερες σκηνῆς τῆς. Ὁ κ. Θεοτόκης παραιτήθηκε, ἔχοντας τὴν πλειοψηφίαν μέσα στὴ Βουλῆ καὶ ἔχοντας πολυκαλὰ πὸς ἄλλην Κυβέρνηση, μετὰ τούτη τὴ Βουλῆ, εἶναι ἀδύνατο νὰ σταθεῖ. Ἐπρεπε νὰ διαλυθεῖ ἡ Βουλῆ μὰ δὲ σύφθερε, λένε, νὰ γίνουνε σήμερα ἐκλογές, γιὰ λόγους ἔθνικους, καὶ ὁ κ. Ράλλης δὲ δέχθηκε νὰ κάμει Κυβέρνηση, ἂν καὶ τοῦδινε τὸ Στέμμα τὴ διάλυση. Κ' ἔτσι ὁ κ. Θεοτόκης καλοκάθετα στὸ Ὑπουργεῖο καὶ ὁ κ. Ράλλης παίρνει κηραυγινωμένους τὰ βρεμένα του καὶ τὰ συχαρήκια τοῦ Βασιλιά γιὰ τὸν πατριωτισμὸν του—καὶ ἡ κωμωδία τελιώνει.

Τὴ βγῆκε ἀπ' ὅλην αὐτὴ τὴ φασαρία, ἀδύνατο νὰν τὸ δοῦμε ἐμεῖς οἱ κοινὴ θνητοί, ποῦ μπορεῖ στὸ τέλος νὰχοῦμε καὶ ἀδικο ὅταν δᾶ' αὐτὰ τὰ μπερμπαντοκαμώματα τῆς πολιτικῆς μας τὰ χαρακτηρισίζουμε γιὰ στάχτη στὰ μάτια.

*

ΤΟ ΤΡΙΤΟ κόμμα (ὁ κ. Μυρομιχάλης δηλ. μετὰ τοὺς ὀπαδούς του) χολιασε γιὰτὶ εἶν προσκαλέστηκε στὸ Παλάτι καὶ ἀποφάσισε (τρέματε γιὰτὶ!) νὰλλάξει ταχτικὴ καὶ νὰ γίνε... ὀρμητικώτερος στὴν πολεμικὴ του!

Καὶ πρόσφερε τὴ λέξη πλέρικα καὶ μετὰ τόνο.

Ὁ Κλωστογιοργόπουλος καὶ ὁ Τιμολέων Κουλουμπέρδας ἐπιδοκίμασαν μετὰ κίνημα τοῦ κεφαλοῦ. Ἡ Κούλα δὲν εἶδε τὰ δόντια τῆς οὔτε μετὰ χαμόγελο αὐτὴ τὴ φορά στὸν Κουλουμπέρδα. Σὰ νὰ μὴ συμφωνοῦσε τέλεια μετὰ τὴ γνώμη του. Ἡ Φρόσω οὔτε πρόσχε στὴν ἑμιλία· ἀπὸ ὦρα σ' ὦρα ἴσιαζε μονάχα καμμιὰ ζάρα ποῦ ἔκανε ἢ μπλούζα τᾶδερφοῦ καὶ ἢ Μαριῶ εἶχε πέσει· πάλι στὴ μελαγχολία τῆς.

«Αὐτοὶ οἱ ἀξίωματικοὶ καὶ ὅλοι οἱ ἄντρες σὰν ἀνταμῶνται δυὸ τρεῖς μαζί εἶνε πλινχτικοὶ ἀθρῶποι», συλλογιόνταν μέσα τῆς. Ἦταν μιὰ παρατήρηση, ποῦ τὴν εἶχε κάμει, τὴν στερνὰ περτότερο, ὅσες φορές βρεθῆκε σὲ συντροφιά ἀντρῶν στίς βιζίτες ποῦ ἔκανε στὴν ἀρχοντιά τῆς πόλης. «Σὰν εἶναι μετὰξὺ τους, γονοτ' ἀμέτως διαφορετικοὶ ἀπ' ὅ,τι εἶναι σὰ βρισκονται μονάχοι μετὰ γυναῖκες. Καλόδοχοι, γλυκόλογοι κα' εὐγενεῖς στὴν τελευταία περίστασι, στὴν πρώτη ἀλλάζουν ἄξαφνα σὲ ὄντα χοντρά καὶ βάρβαρα»

Ἡ Μαριῶ δὲν εἶχε πείρα τοῦ ἀντρός-συζύγου. Τέλος πάντων αὐτὴ τὴν ὥρα ἐπλητε ἢ φτωχὴ Μαριῶ καὶ χασμουροῦνταν, μ' ὅλο τὸ φύλαγμά τῆς

νὰ μὴ δεῖξη τὰ σάπινα δόντια τῆς. Ἡ Κούλα τὸ στερνὸ δὲν τὸ φοβοῦνταν καὶ δὲν εἶχε λόγον αὐτὴ νὰ φέρη τὸ χέρι τῆς μπροστὰ στὸ στόμα, ὅταν τὰ νοιγε φαρδὺ πλατὺ ἀπ' τὴν ἴδια πλῆξη. Ἀφοῦ εἶδε καὶ αὐτὴ καὶ ἀπέειδε πὸς ὁ Κουλουμπέρδας ἀποροφῆθηκε δλότελα ἀπ' τὴ συζήτηση ποῦ ἀνοῖξε τὴν ὥρα γιὰ τὸν πόλεμον καὶ γιὰ παλικαριές σ' αὐτὸν καὶ ἂν τραγαθίει (ὁ Κουλουμπέρδας εἶχε ἀντραγαθίσει ὡς ὑπαξιωματικὸς στὸ Δομοκὸ καὶ ὡς τόσο ἐπρεπε νὰ τυρανθῆ ὡς τὸ τέλος στὸ σκολιὸ γιὰ τὸ ψωρογάλονι!), ἀφοῦ ἀπελπίστηκε πὸς ἡ ἑμιλία μποροῦσε νὰ γυρίση σὲ ζήτημα μετὰ γενικότερον ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν οἰομένη ἐκεῖ μέσα, βρῆκε ἀφορμὴν τὸ σήκωμα τῶν φλυτζανιῶν, τὰ μάζεψε καὶ πᾶει στὴν ἄλλη κάμαρα.

«Πᾶει στὸν ἄλλον τὴν ὥρα», συλλογίστηκε ἡ Μαριῶ, ὅταν εἶδε πὸς ἡ ἀδερφὴ δὲ γύρισε. Κ' ἔπεσε σὲ βαθύτερη μελαγχολία. Ὁλόβολη ἢ ψυχὴ τῆς ἔσταζε ἀπογοήτευση. Γιὰ νὰ κηθεταῖ λοιπὸν ἐδῶ σὰν ξόβανο καὶ νὰ χασμουριέται, χάλασε μέσα πρωτύτερα τὸν κόσμον καὶ τὸ σηκότι τῆς; Δὲ θάκανε καλλίτερα νὰ μούτζωνε τοὺς ἀξίωματικούς καὶ νὰ πάγαινε καὶ αὐτὴ στὴ γειτονιά νὰ δεῖξη τὸ καπελίνον, σὰν τὴν Κούλα, νὰ λῆ καὶ νὰ δηγῆται γιὰ

τὰ ρούχα καὶ τὰ χρυσὰ στολίδια τᾶδερφοῦ κα' οἱ γειτόνισες νὰ τὴν ἀκούνε μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα; Τὴ ἔβγαλε ἀπ' τοὺς ἀξίωματικούς ἐδῶ; Νὰν τοὺς ἀκούη νὰ κόβουν τίς σφηάρες τους καὶ νὰγναντεύη τὸ ψωροκαλάρωμά τους; Ἦθελε ναζερε, σὰν τί τοὺς γίνεταί πὸς εἶναι; Τὸν ἔβαν δᾶ, τὸν Κλωστογιοργόπουλο, τὸν ξέρομε ποῖός εἶναι, παιδί παπά καὶ ὁ ἄλλος ὁ ἔγνωπτος ποῖός ξέρεῖ ποῦθε κρατάει ἢ σκούφις του, δίχως ἄλλο ἀπ' τὰ Κράβαρα ἢ ἀπ' τὸ Λιδωρικί, καταπὼς φαίνετ' ἀπ' τὴν κουβέντα του, ὅσο καὶ ἂν θέλη νὰν τὰ κόβη σὰ γραμματισμένος. Τρομαρα μου, τῆρα τὸν πὸς γουρλώνει τὰ ματὰ του σὰ μπουρμπουλας κα' ἔχει ἀνασηκωμένα καὶ ἀγρία τὰ μουστάκια του, σὰν τὰγκαθῆκα τοῦ σκατζόχερα. Νέκ μόδα καὶ αὐτὴ μιὰ συχασὰ εἶναι. Καὶ τοῦ Γεσίλα θὰν τοῦ τὸ πῆ κορτά, δὲν τῆς ἀρῆσει αὐτὸ τὸ σκίδιο, σὰ βούρτσκα· μπορεῖ νὰ βγάλουν τὰ ματὰ τῆς μαύρης τῆς γυναίκας ποῦ θὰ κχμουν νὰ φιλήσουν. Ποῦ εἶσαι, καμημένε Συμζών Καραφωτιὰ μετὰ τὸ στριμμένο λεβεντικὰ καὶ τὸ περσότερο.— Ἄχ, ἄχ— ποῦ εἶπατε δόλια νιάτα!

Ἄπ' αὐτὲς τίς σκέψεις τῆς ζύπνησε τὴ Μαριῶ μετὰ σάλπιγγα ποῦ σήμανε ἀπ' τὸ καστρό. Οἱ ἀξίωματικοὶ σηκώθηκαν.

Ἄς τίκοῦσαι τὸ Παλάτι—γιατὶ ἡ φοβέρα αὐτὴ δὲ γίνεταί βίβλια γὰρ τὸ Θεοτόκη ἢ τὸ Ράλλη, μὰ γὰρ τὸ Παλάτι ποῦ παρῆκόντισε τόσο ἐλευσινὰ τὸ τρίτο κόμμα καὶ δὲν τοῦ μπιστευτήκε τὴν σωτηρία τῆς δόλιας Πατρὸς, σὲ τόσο κρίσιμες περιστάσεις.

Τώρα πὼς ἀκούει τὸ Παλάτι ἀπὸ φοβέρας, εἴτανε πιά γνωστό, κ' ἔτσι ἐλπίζομε νὰ δοῦμε γλῆγορα Πρωθυπουργὸ καὶ τὸν κ. Μαυρομιχάλη γιὰ νὰ γαλανέψῃ ἡ Εὐρώπη.

Ο ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ σύλλογος κέλλησε ἕνα βαρύντιμο παρῶσημο στὰ δόλοια στῆθια τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου, ἀφοῦ ἀναγνώρισε, μὲ τὸ μανιφέστο του, πὼς ἀγνωστὴ τυγχάνει τοῖς πᾶσιν ἡ θαυμασιὰ ὄντως ἐξέλιξις καὶ ζηλευτὴ πρόοδος τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου, ὡς καὶ ἡ ὑψηλὴ, αὐστηρὰ καὶ δικαία αὐτοῦ κρίσις εἰς ζήτημα γενικοῦ ἐνδιαφέροντος, δι' ὃ πᾶν δικαίως σύμψαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος μετ' ἐλπίδων ἀτενίζει πρὸς αὐτόν.

Οἱ Ἀθηναῖοι φημεριδογράφοι εἶναι ἀρκετὰ ἐξυπνοὶ ἀνθρώποι δλοὶ τους καὶ θὰ γελοῦν κἀτου ἀπὸ τὰ μουστάκια τους διαβάζοντας αὐτὰ τὰ κουροφίελα, ποῦ ξέρονε δὰ καὶ γιατί γραφτήκανε! Τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος, τὸ ἄμωρο, μὲ θλίψη τὰ βλέπει καὶ τίκοῦσαι δλ' αὐτὰ καὶ δὲ βρίσκει τίποτε σοβαρὸ καὶ ἀγνὸ γύρω του γιὰ νὰν τὸ ἀτενίζει μετ' ἐλπίδων». Ψέματα, κ. Πάπ;

ΜΠΟΥΠΑΡΙΖΟΝΤΑΣ ἄγρια Κυβέρνηση κὶ ἀντιπολίτευση, στὴ συνέδριξι τῆς περασμένης Δευτέρας, ὁ κ. Τριανταφυλλάκος, ὡς ὑπαρχηγὸς τοῦ Τρίτου κόμματος, ἀναγνώρισε μὲ βαθιὰ πατριωτικὰ θλίψη πὼς πάντε μῆνες τώρα ποῦ συνεδριάζει ἡ Βουλὴ πᾶνε καταντῆ χαμένοι. Γιὰ οὐραστήτε! Καὶ μεῖς ἴσαμε προχτές ἀκόμα θλασόμε πὼς πᾶνε χαμένα χρόνια καὶ χρόνια ποῦ ἡ Βουλὴ μὲ δουλεύει στὰ χαμένα καὶ γιὰ τὰ χαμένα!

Εἶναι νὰ μὴ κμακρώνει κανεὶς τὸν κ. Τριανταφυλλάκο γιὰ τὴν τὴν τὴν ἐπιεικεία;

ΜΟΡΕ παληκαριὰ κὶ αὐτὴ μιὰ φορὰ! Βγήκε ὁ κ. Ραγκαβῆς, ὁ πρέσβης μας στὸ Βερολίνο, καὶ φώναξε ἰπὸ τίς Γερμανικὲς ἐρημερίδες πὼς δὲ φταίει καθόλου ἡ Αὐλὴ γιὰ τὴ σημερινὴ μας ἐλευσινὴ κατάσταση, μὰ μοναχὰ οἱ πολιτικοὶ μας.

— Ἀκούε ἐκεῖ! φωνάζανε ὁμῶς οἱ γάλλοι. Ὑπᾶλληλος αὐτὸς καὶ νάποκοτήσει τόσο θαρρετὰ νὰ κουρελιάσει τοὺς πολιτικούς μας!

Ξεχνάτε, φαίνεται, πὼς ὁ κ. Ραγκαβῆς εἶναι διπλωμάτης καὶ ἔνδν μπερὲ πρὸς κὶ ἡ παληκαριὰ του νᾶναι διπλωματικὴ πολιτικαία. Μ' ἄλλα λόγια, ξέρεῖ πολυκαλὰ ὁ κ. Ραγκαβῆς πὼς ἄμα κολακίζει κανεὶς τὸ Παλάτι τὴν ἔχει σιγουρεμένη τὴ θεσοῦλα του, ἀφοῦ στὰ τέτια ζήτηματα δλ' οἱ Ρωμιοὶ πολιτικοὶ εἶναι ραγιάδες καὶ δὲν τοὺς σφύρει νὰν τὰ βάζουνε μὲ τὴν Αὐλὴ. Ἄλλο ζήτημα τώρα, ἔνδν ὁ κ. Ραγκαβῆς ἔδρανε κ' ἔλεγε πὼς μπερὲ νὰ φταίει κἀτω καὶ ἡ Αὐλὴ γιὰ τὰ χάλια μας.

Ἄχά, τί σ' κωθήκατε;» τοὺς ρώτησε ὁ Γεσίλας.

«Δὲν ἄκουσε; χτυπάει συσίτιο· εἴμαστε κ' οἱ δυὸ τῆς ὑπερσίας», εἶπε ὁ Κλωστογιοργόπουλος, παίρνοντας τὸ καπέλο του

«Κάνε δὲ θᾶν ἡ Κούλα δὸ νὰ πάρη τὸ στερνὸ χαμόγελο τοῦ Κουλουμπέρδα», παρηγορήθηκε ἡ Μαρῶ μέσα τῆς, ἐνὼ σηκῶνονταν κ' ἐκείνη ἀπὸ τὸ κάθισμά τῆς.

Μὰ ἐνὼ ἔδραναν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπ' τὴν ὀξὼ πορτὰ, ἡ Κούλα πρόβαλε στὴ σκάλα μὲ δυὸ γαρούφαλα στὸ χέρι, τὸν γιὰ τὸν Κλωστογιοργόπουλο, τᾶλλο γιὰ τὸν Κουλουμπέρδα. Ὁ πρῶτος ἔφυγε κρατώντας το στὸ χέρι, ὁ δεῦτερος ἀφοῦ τὸ μύρισε καὶ τόμπηξε στὴ στήθος του, εὐχαριστώντας δεῦτερη φορὰ.

«Τίποτε, τίποτε», ψιθύρισε κ' ἡ Κούλα, χαμογελώντας καὶ κοκκινίζοντας, ὅσο μπερὲ νὰ κοκκίνισῃ πρόσωπο πεστωμένο μὲ φτιασίδι.

Ἡ Μαρῶ ἔπεσε πάλι στὴν ἀνορεξία τῆς καὶ τὸ βᾶρος ποῦ εἶχε νιώσει στὸ κεφάλι, σὰν ξύπνησε τᾶπομεσήμερο, ἔγινε τῶρα πονοκέφαλος σωστός. Ἀπὸ τὴν ταραχὴ τῆς πρῶτῆρα ξεχάσε καὶ καρὸ νὰ πιῇ, μῆπως καὶ τῆς περάση. Τόκαμε τώρα, μὰ

“ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΗΜΟΙ,

Ἀγαπητὲ Ταγκόπουλε,

Ἄν τὸ βρισκῆς ἀναγκαῖο, δήλωσε, σὲ παρακαλῶ, τὴ βαθύτατη θλίψη μου γιὰ τὸ νόθεμα ποῦ ἀποδίδεγεται πὼς ἕκαμα τῆς εἰστορίας καὶ τῆς ἀλήθειας» σχετικὰ μὲ τοὺς «Μικροὺς Καημοὺς» τοῦ κ. Μ. Μαλακάση. Ἡ θλίψη γιὰ τὴν ἀπροσεξία μου εἶναι τόσο μεγαλύτερη, ὅσο δυστυχῶς κ' ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη ἡ ἀτομικὴ μου ἐχτίμηση τῶν τετραστιχῶν τοῦ κ. Μ. Μαλακάση δὲ μπερὲ νὰλλάξη ἢ νὰ τροποποιηθῇ.

Μὲ πολλὰ χαιρετίσματα ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΣΤΗ ΧΑΛΚΗ

Νησί μου, δὲ σ' ἀγάπησα μονάχα γιὰ τὰ σένα, Γιὰ τὴ λευκὴ σου ἀκρογιαλιά, ποῦ τὴ φιλεῖ τὸ κύμα. Πόσο γλυκὰ μου ὄνειρατα, λευκὰ καὶ φτερωμένα Στὸ χῶμα σου ἤδραν τριβοθαδὸ κὶ ἀγύριστο ἕνα μνήμα!

Εἴμουνα τότε ἔγγονιαστὴ κὶ ὀλόχαρη μιὰ αἰγούδια Μὲ τὰ μεγάλα ὄνειρατα καὶ τίς μικρὲς τίς ἐννοίες, Μὰ καὶ σὰν ὄνειρο ὄρθουσε ἡ ἀγέμνη παιδοῦλα, Φουρτούνες σὰν ἐπλάκωσαν καὶ μέρες μολυβένιες.

Κ' ἔτσι ἡ γλυκειὰ σου θύμηση, νησί μου, εἶναι δεμένη Μὲ μιὰ παιδοῦλα ποῦ ποῦδ' ἄγάπη καὶ μὲ πόνο, Κ' εἶναι γι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα μοιρασμένη, Κὶ δταν σὲ θυμηθῶ, εὐὲ δὲ συλλογιόμην μόνο!

Γενεθ.

ΜΕΛΠΩ

ΧΑΡΑ ΣΤΗ ΛΕΒΕΝΤΙΑ ΤΟΥ!

Μ' ὄλη τὴν λιακάδα τῆς ἡμέρας, ποῦ γιὰ νὰ τὴν ἀπολάβῃ ὅλος ὁ κόσμος χύνουνταν τᾶπομεσήμερο στὶς ἐξοχές, λίγο μετὰ τὸ βραδύμα τοῦ ἡλίου κρῦο ἀρκετὰ τασυχατὸ θύμιζε τὸν ἀπὸ καιρὸ ἐρχομὸ τοῦ παγωμένου χειμῶνα.

Οἱ λίγοι ταχτικοὶ θαμνῶνες τοῦ κεντρικοῦ καφενέ μὲ μακρὰ παρτεσοῦ καὶ τοὺς γιακαάδες τοὺς σηκωμένους, ὡς ποῦ νὰ σκεπάζουν τ' αὐτιά, ἀνοιγαν τὴ γυάλινη πόρτα τῆς μπροστινῆς καὶ κάθονταν στὴν ἴδια θέσση τὴν ταχτικὴ τους.

Δυὸ περασμένους ἡλιεῖς, θεργιακλήδες στὸ ναργιλί, παράγγειλαν ἀπὸ ἕνα καλοκαμωμένο, τὴν ὄρα ποῦ προσπαθοῦσαν μὲ τὴ βοήθεια τῶν γυαλιῶν τους νὰ ξεχωρίσουν τὰ νοῦμερα τῶν ζαριῶν ποῦ τὰ χέρια τους καταντῆ ἀτεχνα καὶ τρεμουλιαστὰ εἶχαν ρί-

δὲ βῆθησε πολὺ.

Μόνον ἀργότερα, δταν μὲ τὸ πείσιμο τοῦ ἡλίου, ὁ ἀδερφός (ἀφοῦ θύμησε πάλι στὴ Φρόσω νὰ μὴν πάρουν κρῶσι ἀπ' τὸν ἴδιον γιὰ τὸ βράδυ) τὴν πᾶρε μὰζι μὲ τὴν Κούλα καὶ βῆχαν περὶπατο μὲσα στὴν πόλη, ἀρχίζε νὰ σκορπίζεται τὸ βᾶρος κὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι κὶ ἀπ' τὴν ψυχὴ. Στάντικρυμα τοῦ κόσμου, ποῦ κοιτάει τὸν ἀδερφὸ περίεργα καὶ χαιρετᾶει καὶ πκαμερῖζει μπροστὰ στὸ γένος τοῦ Κρανὶκ ποῦ κάνει τὴν κεινούρια του εἴσοδο στὴν πόλη, ὄλα ξεχάστηκαν, ἡ ταραχὴ τᾶπομεσήμερου, ἡ μεταλλοχολία ἀπὸ τᾶργοπόρημα τοῦ καπελίνου, τὸ μαρῶζωμα τοῦ ἐπιλοχίη Καραφωτιά, τὰ περασμένα νιάτα· δλ' αὐτὰ σὰ νὰ μὴν ἦταν τίποτε περσότερο ἀπὸ παραξενιὰ στιγμῆς, δὲν τὰ θυμάται πιά ἡ Μαρῶ. Καὶ σιγὰ σιγὰ σὰ νὰ μὴ θυμάται πιά οὔτε τὰ φαγωμένα δόντια τῆς, ἀφίνει ἐλεύθερα τὰ χεῖλη τῆς νᾶνοίγωνται ἀπ' τὸ χαμόγελο καὶ τρέχει ἀνάλαφρη καὶ πεταχτὴ δίπλα στὸν ἀδερφὸ, μ' ὄλο τᾶσυνήθιστο βᾶρος τοῦ καπελίνου στὸ κεφάλι, ἀπολαβαίνει ἡδονικὰ κάθε ματιὰ ποῦ ρίχεται σ' αὐτὸ καὶ στὸ λεβέντη ἀξιωματικὸ τῆς κούλικας. Ἡ ἔγνια καὶ τὸ ξαναγένημα τῆς στερνῆς κυρίεψ καὶ πάλι τὴν ψυχὴ τῆς, ἡ νίκη τῆς, ποῦ τὴ βλέπει ὄλο

ζει μὲς στὸ ταβλί.

Ἄλλοι μὲ στενοχώρια κάπνιζαν ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο ἔτοιμα τσιγαρέττα, περιμένοντας τὴ συνθησμένη τους πκαίξ νᾶποτελέσει τὸν κύκλο καὶ νὰρ χίτουν τὴν πρέφα.

— Δίχως ἄλλο ἀπόψε ὁ ναργιλῆς εἶναι δικό σου θὰ σοῦ τὸν πάρω καὶ... πκαρθένο μάλιστα.

Εἴτανε συνήθειο τοῦ μπαρμπά Τίλιου ὄσες φορὲς ἔρριχνε κανένα καλὸ ζᾶρι, νὰ ξεναλέει μὲ πεποίθηση τὰ παραπάνου. Στᾶλλοθινὰ ὄμως, πάντα τίς ἔτρωγε ἀπ' τὸν κατεργάρη Ἀρίστο ἐφένητη.

— Καὶ καὶ ἀκόμη ἀκόμη δὲ σωφρονίστηκες; παι-παιχνίδια μὲν θέλεις; πε-περὶ περίμενε τώρα.

Αὐτὰ τοῦ λείει τραβιζόντας ὁ ἀντίπκαλός του, κὶ ἀρχίζει νὰ βάζει μέσα πρὸς τὸ μέρος του, μὲ τὸ ραχάτι του, ὄλα τὰ πούλια του, ἀφοῦ κατᾶρθωσε πρῶτα νὰ μὴν ἀφήσει καμμιά δικὴ του πόρτα ἀνοιχτὴ, καὶ μάλιστα νὰ τὸν χτυπήσει δυὸ φορὲς.

Ἐξὼ δ βοριάς κμανιασμένος ρουσοῦσε. Τρίζανε τὰ τζαμωτὰ τοῦ καφενέ κὶ ἀπὸ μακρὰ ἕνα βουιτὸ ζύγωνε. Σὲ λίγο τᾶνοιχτὰ παράθυρα τᾶπέναντι σπιτιοῦ χτυποῦσαν. Τζᾶμια ἀκούγονταν νὰ σπαζοῦν καὶ νὰ διασβαίνει νικητῆς σφυρίζοντας τὸ λυσκαμένο ἀγέρι.

— Ἀέρας σηκώθηκε ἀπόψε, λείει ὁ μπαρμπά Τίλιος στὸ σύντροφό του· σὰ δὲ βλάψῃ τὰ σπαρτὰ!

— Ἀ· αὐτὸ-αὐτὸ καλὸ θε-θεοῦς δὲν εἶναι· τοῦ ἀπαντᾶ ἐκεῖνος· νὰ νὰ ἰδοῦμε τὰ-τᾶποτελέσματα σᾶ-σᾶ-ξήμε-ξήμερώσει.

Πάνου στὸ ἴδιο ζήτημα συζητοῦσε κ' ἡ διπλανὴ παρὶς τῆς πρέφας. Μὰ ἕνα βικωμένο ἄνοιγμα τῆς πόρτας καὶ μιὰ ἐξωφρενικὴ φωτιὰ, τοὺς ἕκαμε νὰ σταματήσουν.

— Καφιντζῆ, καφιντζῆ Θανάση, τρέξε!.. Ἄ, ἔχι... ἔφυγε!.. φωνάζει σὰν τρελλὸς καὶ αἰτήριος σὰ φλωρί, ἕνας νέος ἀψηλός καὶ μ' ἀρκετὰ φαρδιέ· τίς πλατες, ποῦ μπερᾶνε μέσα κεινὴ τὴ στιγμῆ.

— Τί τρέχει; Τί ἔπαθε; τονὲ ρωτᾶει ὁ Μῆτρος, τὸ πρωτοπαλῆκαρο τῆς παρῆας, ἐνὼ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέση του.

— Μιὰ ἀρκούδα, μιὰ ἀρκούδα, ξακολούθησε κείνος· μαῦρη εἴταν, τὴν εἶδα!..

— Ἀρκούδα; Δὲν πᾶς στὸ καλὸ σου!.. Τί γυρεύει τέτοιο ζᾶπι στὸ χωριὸ μας;

— Καὶ μάλιστα δῶ πκαίκε;.

φανητὴ μπροστὰ τῆς, φτερόνε ξανὰ τὴ φαντασία τῆς. Κὶ ἀλλοθινὰ τὸ θρίζμβο δὲν τὸν κειρεύονταν ποτὲ τόσο μεγάλο. Ἡ πλατέα ὄλο κὶ γεμίζει γύρω τῆς, ὄλος ὁ κόσμος βγῆ· ἐκεῖ μονάχα γιὰ νὰ δῆ τὸ γυῖο τοῦ ἄλλοτε ἐπάρχου του. Γι' αὐτὸν ἀνᾶφτηκε καὶ τὸ πεντάλυχο φανάρι ἐκεῖ στὴ μέση, γι' αὐτὸν σκορπᾶει τᾶργα τῆς θούρια ἡ μουσικὴ, γι' αὐτὸν ἔβαλαν ἰπόψε οἱ ὄμορφες διπλοὶ τὸ νᾶζι. Ποῦ νᾶσουν, Φρόσω, νὰ χαρῆς καὶ σὺ!

Μὰ ἡ Φρόσω αὐτὴ τὴν ὄρα τσιγαρίζε τὸ κοτόπουλο καὶ πλάθει· καὶ τὰ πῆτρα γιὰ τὴν πίτα. Τὸ μπ' ὑρέκι τᾶρχποῦσε ἀπὸ πκαιδὶ ὁ Γεσίλας, ὄπως κὶ ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας, κὶ ὄ,τι ἀγαποῦσε πρέπει νὰ τὰ ξεκαθῶρῃ στὴν κούλια του ἀπ' τὴν πρῶτη μέρα ὄλα, ὄλα, ὄπως κ' ἡ κούλια ξεκαθῶρῃκε ἐκεῖνο ποῦ ἔχασε, τὴν παλιὰ θέση τῆς καὶ τὴν τιμὴ στὴν πόλη

(Ἀκολουθεῖ)